

литъ Алексій много пѣти го караль да примирява удѣльны-ты князіе, и на умираіе-то си искалъ да го остави даже на мѣсто-то си. Нѣ той отмахнулъ отъ себе си тоя высокы санъ, думащень: «Азъ на младины-ты си нѣсьмъ носилъ злато, та че сега въ старины ли? кога-то искамъ да бѣдѣ най-сыромахъ.» При нашествіе-то на Мамаю, той насърдчилъ Димитрія Донскаго, и побудилъ сичкы-ты другы удѣльны князіе, да ся опжлчятъ еднотушно противъ непріятелы-ты, па той стоялъ та ся молилъ за да ги побѣдятъ, и много имъ спомогнулъ въ това съ молитвы-ты си. Съ постыніе-то, бденіе-то и молитвы-ты си най-послѣ добылъ отъ Бога дарбѣ-тѣ да прѣдвижда и чюдотвори, и ся удостоилъ да го посѣти и Богоматерь, коя-то му ся явила и му ся общала, че ще му покровителствува вынагы монастыря. Той ся помянулъ на 1392 г. Подъ негово-то рѣководство ся възпитали много подвижници, кой-то по сичкы-ты крайща на сѣвернѣ Россіѣ основали обители, и въвели въ тѣхъ новый, пробуденъ отъ Великыя имъ наставникъ, духъ на иночество-то.

Забѣлѣжваніе. Другы прочюти монастырскы основатели, освѣтъ него, прѣдъ XIII-ый, XIV-ый, XV-ый и XVI-ый вѣкъ сѣ: прѣп. Варлаамъ Хутынский¹⁾, прѣп. Кириллъ Бѣлозерскый²⁾, прѣп. Зосима и Савватій Соловецкы³⁾, прѣп. Пафнутій Боровскый⁴⁾ прѣп. Іосифъ Волокаламскый⁵⁾, Нилъ Сорскый⁶⁾, прѣп. Александръ Свирскый⁷⁾, Нилъ Столобенскый⁸⁾ и другы много.

1) Прѣп. Варлаамъ ся родилъ въ Новгородъ отъ богаты родители и на младины още ся отличивалъ по своѣ-тѣ кротость, смиреніе и строго-то си въздржаніе. Слѣдъ смърть-тѣ на свои-ты родители, раздалъ си имота на бѣдны-ты, па си направилъ келіѣ при рѣкѣ-тѣ Волховѣ, и съ врѣмя, кога-то святый му животъ и дарба-та на чюдотворенія-та му ся прочюли, та привлѣкли при него мнозина другы благочестивы ревнители, той основалъ тамъ и монастырь, наричанъ Хутынский, 5 верста на далѣкъ днесъ отъ Новгородъ. Той ся помянулъ на 1243 г. Ноемвриа 6-ый.

2) Прѣп. Кириллъ ся постригалъ въ Симонова монастырь, и много врѣмя ся трудилъ тамъ, да работи смиренно въ хлѣбарницѣ-тѣ, дѣто поглѣди-ти му камъ огня на печь-тѣ го карали да мысли за вѣчныя огнь на грѣшници-ты, и вынагы проливалъ слзы като дѣждъ. Прѣп. Сергій колко-то пѣти отивалъ въ монастыри имъ, все ся отбивалъ първо при него, та си приказвали много врѣмя. Послѣ го направили архимандритъ, и едикъ, като ся молятъ, чюлъ гласъ, кой-то му повелѣвалъ да иде въ Бѣлозерскѣ-тѣ странѣ тайно и отишълъ. Тамъ на пустыи край на Бѣло-езеро си ископалъ едикъ пещерицѣ, и зѣлъ да ся подвизава въ неж самъ. И той ся прославилъ по дарбѣ-тѣ си да прѣдвижда и чюдотвори, и кога-то станѣлъ на 90 години умрѣлъ (1427 г.). На мѣсто-то, дѣто ся подвизавалъ ся на правила, още дорѣ былъ живъ, широка-та Бѣлозерска обитель.

3) Прѣп. Савватій и Германа, привлечени отъ пустыннолюбивыя ся духъ, ся дрыпнѣли на 1429 г. на единъ най-удиненъ и студень островъ въ Бѣло-море — на Соловецкыя, и тамъ прикарали шесть години въ едикъ пещерѣ. Послѣ Савватій умрѣлъ (1438 г.) и на мѣсто-то му ся прѣселилъ прѣп. Зосима, та заедно съ Германа направили черковѣ, и си оградилы келіи-ты съ дръвены стѣны. Диви-ти Лопори тамъ ся упалили, да имъ не паматѣ